

ROMANIA

OPERATOR 2928

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR. 385

Ședința publică din data de 26 iunie 2023

PREȘEDINTE:

GREFIER:

S-a luat în examinare acțiunea formulată de reclamanta [REDACTAT], în contradictoriu cu pârâta DGRFP [REDACTAT] Administrația Județeană a Finanțelor Publice [REDACTAT] având ca obiect suspendare executare act administrativ/anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă pentru reclamanta [REDACTAT], avocat Radbata Cătălin, cu delegație la fila 59 dosar, lipsă fiind pârâta.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că, la data de 26.06.2023, prin registratura instanței, pârâta a depus întâmpinare. La data de 26.06.2023, reclamanta a depus copie de pe raportul de expertiză extrajudiciară privind societatea petentă.

Instanța, constatând că pricina se află la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, în temeiul art. 131 alin. 1 noul Cod de procedură civilă, procedează din oficiu la verificarea și stabilirea competenței în soluționarea pricinii și constată că este competență general, material și teritorial să judece pricina, în temeiul art. 10 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ, raportat la obiectul acesteia.

Reprezentantul reclamantei depune la dosar dovada achitării taxei judiciare de timbru de 350 de lei - Seria TS 621 nr. 100000796284, cu precizarea că taxa judiciară de 100 de lei, depusă la dosar odată cu cererea de chemare în judecată, a fost anulată. Învederează faptul că a lecturat întâmpinarea depusă la dosar de pârâtă și că nu solicită acordarea unui termen de judecată pentru studiul acesteia.

La interpelarea instanței, reprezentantul reclamantei precizează că nu are asupra sa RIF-ul, dar că se obligă să îl transmită Curții până la sfârșitul dezbaterilor.

Instanța acordă cuvântul cu privire la cererile în probațiune.

Reprezentantul reclamantei solicită încuviințarea probei cu înscrisurile de la dosar.

Analizând cererea în probațiune formulată de reclamantă, Curtea constată utilă și pertinentă cererea de administrare a probei cu înscrisurile de la dosar, urmând a fi admisă cererea reclamantei.

Nemaifiind formulate alte cereri, instanța, în temeiul dispozițiilor art. 244 alin. 1 Cod procedură civilă, declară terminată cercetarea procesului, deschide dezbaterile și acordă cuvântul atât asupra fondului cauzei, cât și asupra cererii de suspendare.

Reprezentantul reclamantei solicită admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, fără cheltuieli de judecată. Referitor la Decizia emisă de AJFP [REDACTAT], solicită să se observe că este nemotivată, fapt ce determină nelegalitatea Deciziei. În acest sens, solicită să se aibă în vedere și Jurisprudența Înaltei Curți, precum și practica Curții de Apel Timișoara. Solicită să se observe că pârâta a reluat dispozițiile legale în cuprinsul Deciziei fără a oferi nicio motivare. Fiind vorba despre cazuri excepționale, apreciază că trebuie să existe elemente intrinsece. Pârâta nu a tras nicio concluzie din care să rezulte impactul executării silite. Solicită să se aibă în vedere și raportul de expertiză extrajudiciară depus la dosar. Consideră că Decizia este

nemotivată și trebuie anulată. Apreciază că și în situația în care se acceptă prezumția autorității, aceasta a fost demontată prin înscrisurile depuse la dosar. Referitor la cererea de suspendare a actului administrativ, reclamanta solicită să se observe îndeplinirea condițiilor privind riscul producerii unei pagube iminente. În situația aplicării măsurilor, reclamanta va avea tot disponibilul din cont blocat, nu va mai putea încasa creanțele de la clienții săi și va avea sechestrate bunurile mobile. Dacă măsurile asigurătorii vor produce efecte la 26.06.2023, [redacted] va avea activitatea blocată total și nu își va putea plăti cei peste 300 de salariați. Astfel, arată că prejudiciul va fi unul imposibil de reparat deoarece societatea își va pierde angajații, va pierde contractele importante în curs iar intrarea în procedura insolvenței va avea efecte ireversibile.

CURTEA,

Deliberând asupra acțiunii de față, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 15.06.2023, sub număr unic de dosar [redacted], reclamanta [redacted] a formulat, în contradictoriu cu pârâta [redacted] - Administrația Județeană a Finanțelor Publice [redacted] acțiune în anulare și cerere de suspendare, prin care solicită: suspendarea efectelor Deciziei nr. 2 din 30.05.2023 emisă de AJFP [redacted] până la soluționarea definitivă a cauzei; anularea Deciziei nr. 2 din 30.05.2023 emisă de AJFP [redacted]

În motivarea cererii, reclamanta precizează că, la data de 30.05.2023 pârâta AJFP [redacted] a emis în temeiul art. 213 alin. (2) și (4) din Cod proc. fisc. Decizia nr. 2 din 30.05.2023 de instituire a măsurilor asigurătorii împotriva [redacted] pentru suma totală de 15.107.311 lei.

În susținerea cererii de suspendare a Deciziei nr. 2/30.05.2023, reclamanta arată în speță sunt îndeplinite condițiile de dispunerea suspendării în baza art. 15 din Legea nr. 554/2004, prevăzute la art. 14 din aceeași lege, respectiv: [redacted] să fi formulat cererea de suspendare în cadrul acțiunii de anulare; să existe un caz bine justificat; să existe riscul unei pagube iminente și să fie achitată cauțiunea în quantumul indicat de art. 278 Cod proc. fisc. (condiție îndeplinită).

În susținerea îndeplinirii condiției existenței cazului bine justificat, reclamanta apreciază că emiterea Deciziei nr. 2 din 30.05.2023 pentru instituirea de măsuri asigurătorii, fără a se motiva în niciun fel necesitatea luării măsurii doar cu reluarea prevederilor legale și cu copierea integrală a Deciziei de impunere, reprezintă o împrejurare de fapt vădită, aptă să răstoarne prezumția de legalitate a Deciziei.

În acest sens, arată că potrivit art. 213 alin. (2) Cod proc. fisc., „[s]e dispun măsuri asigurătorii sub forma popririi asigurătorii și sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, în cazuri excepționale, respectiv în situația în care există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.”

Așadar, dispunerea de măsuri asigurătorii nu este o etapă obligatorie sau comună procedurii emiterii actelor administrativ-fiscale, ci este o măsură care se adoptă cu titlul de excepție, motivat de elemente extrinseci deciziei de impunere, anume demonstrarea efectivă a pericolului ca cel vizat să sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, îngreunând sau periclitând considerabil colectarea.

Din lecturarea Deciziei contestate, se observă că pseudo-motivarea acesteia se regăsește doar pe prima pagina, unde în 4 rânduri pârâta arată:

„Întrucât există elemente care indică pericolul ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea, respectiv încasarea sumei stabilite suplimentar de 15.107.311 lei, având în vedere

faptul că aceste debite depășesc cu mult disponibilitățile financiare ale societății, considerăm că este necesară dispunerea de măsuri asigurătorii.”

Cu alte cuvinte, pârâta doar reia prevederea din textul legal, și afirmă că măsura excepțională s-ar justifica deoarece debitul stabilit depășește disponibilitățile financiare ale societății.

Din acest motiv, în ceea ce privește suspendarea actului administrativ, reclamanta solicită instanței să observe că autoritatea nu indică vreo împrejurare de fapt care să justifice luarea măsurii asigurătorii, măsurile nu se dispun de drept, și atunci aparența de legalitate a actului este înlăturată.

În ceea ce privește condiția referitoare la paguba iminentă, din dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. s) din lege, rezultă că noțiunea are în vedere producerea unui prejudiciu material viitor și previzibil, greu sau imposibil de reparat, condiție îndeplinită în cazul de față.

Astfel, reclamanta menționează în primul rând că potrivit art. 213 alin. (2) teza a treia din Cod proc. fisc., „măsurile asigurătorii devin măsuri executorii la împlinirea termenului prevăzut la art. 230 alin. (1)”.

Decizia nr. 2 din 30.05.2023 a fost comunicată către [redacted] prin înștiințarea din 08.06.2023, așadar în termen de 15 zile de la 08.06.2023, anume la 26.06.2023, Decizia va produce efecte.

După cum reiese din paginile 24 și 25 din Decizie, măsurile se vor aplica asupra tuturor bunurilor [redacted], inclusiv prin poprirea clienților reclamantei (peste 8 milioane de lei - linia 9 din tabel), poprirea contului bancar (1,8 milioane de lei - linia 10 din tabel) și asupra bunurilor mobile (1 milion de lei - linia 5 din tabel), anume un total de 10,96 milioane de lei.

Cu alte cuvinte, solicită să se observe că, în data de 26.06.2023 [redacted] va avea tot disponibilul din cont blocat, nu va mai putea încasa creanțele de la clienții săi, și va avea sechestrate bunurile mobile.

Așa cum reiese din balanța de verificare la 30.04.2023, ultima balanță închisă a societății, se poate observa că societatea are de achitat: cont 401 - furnizori: 10.102.271 de lei; cont 421 și 423 - salarii și materiale salariați: 1.418.192 de lei; conturi 4315, 4316, 436, 4411, 4423, 447 - contribuții și impozite: 2.596.760,12 lei.

Reclamanta apreciază ca fiind esențial de observat faptul că plățile curente de peste 14 milioane de lei ale societății vor fi blocate, prin măsurile asigurătorii dispuse pentru suma de peste 15 milioane de lei, efectele care se vor succeda fiind: imposibilitatea de plată a angajaților și prestarea serviciilor asumate față de clienți, acționarea în instanță a societății de furnizori și deschiderea procedurii insolvenței societății. Arată că prejudiciul va fi unul imposibil de reparat deoarece, societatea își va pierde angajații, va pierde contractele importante în curs iar intrarea în procedura insolvenței va avea efecte ireversibile, presupunând și în cazul fericit al unei reorganizări o perioadă de probabil cel puțin 3 ani pentru redresare, presupunând că s-ar putea contracta clienți noi.

Fiind o societate care desfășoară activitatea de construcții metalice și părți componente ale structurilor metalice, activități prestate prin personal care asigură activități de sudură pentru clienții societății, inclusiv la construcția de poduri cum este podul din Brăila, imposibilitatea prestării serviciilor asumate va conduce la rezilierea contractelor de către parteneri, pierderea veniturilor și datorarea de penalități care vor conduce reclamanta în insolvență.

Reclamanta subliniază că suma impusă este una extrem de ridicată, peste 15 milioane de lei, și deși valoarea per se, nu poate justifica singură luarea măsurii suspendării, în contextul desfășurării activității și a plăților curente, se verifică existența condiției prejudiciului iminent și greu de reparat. Aceasta deoarece, dacă măsurile asigurătorii vor produce efecte la 26.06.2023, când expiră termenul de 15 zile, [redacted] va avea activitatea

cvasi-blocată, nu își va putea plăti cei peste 300 de salariați, iar eventuala admitere a acțiunii în anulare peste câteva luni va fi o măsură insuficientă pentru a repara faptul că societatea nu va mai avea angajați și va avea contractele reziliate, și în plus va fi în încetare de plăți față de furnizori.

Subliniază că, așa cum se observă din Anexa 5 (Balanța la 30.04.2023), la contul 4111 – clienți, [REDACTAT] a avut o activitate pozitivă în aprilie și a facturat 4.016.184,88 lei servicii, din care a încasat deja 1.317.431,26 lei (coloana Rulaje perioadă), astfel că se confirmă că activitatea societății este una pozitivă, care generează profit, dar care dacă este blocată prin această măsură asiguratorie nelegală va genera un efect de domino care va conduce la imposibilități de plată și prestare de servicii.

În acest context, reclamanta consideră îndeplinită și condiția unei pagube iminente, greu de reparat.

În susținerea cererii de anulare a actului administrativ atacat, reclamanta reiterează că, așa cum a arătat cu privire la „motivarea” actului, aceasta nu este detaliată și determină nelegalitatea Deciziei.

Mai exact, concluzia autorității pârâte că dacă un contribuabil nu ar avea activ financiar suficient pentru plata unor impozite și taxe stabilite în mod exorbitant, atunci automat contribuabilul va încerca să se sustragă plății, nu are nicio bază și încalcă obligația autorității de a învedera incidența unui caz expres care ar demonstra posibila rea-credință a contribuabilului.

În conformitate cu jurisprudența inclusiv a Curții de Apel Timișoara din acest an (Sentința civilă nr. 99 din 9 martie 2023. pronunțată de Secția Contencios Administrativ și Fiscal a Curții de Apel Timișoara) „motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ. Ea reprezintă o condiție de legalitate externă a actului, care face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale. Obiectivul său este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului. În lipsa motivării explicite a actului administrativ, posibilitatea atacării în justiție a actului respectiv este iluzorie, de vreme ce judecătorul nu poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea administrativă să ia o anumită măsură. Absența acestei motivări favorizează emiterea unor acte administrative abuzive, de vreme ce lipsa motivării lipsește de orice eficiență controlul judecătoresc al actelor administrative.”

Așadar, reclamanta susține că, raportat la Decizie, se constată ca aceasta nu este motivată în concrete, aspect ce determină nelegalitate acesteia.

Subliniază reclamanta că până în prezent, [REDACTAT] a respectat toate prevederile legale în vigoare, nu a fost sancționată în vreun fel și are angajați mai mult de 300 persoane, fiind un contribuabil care a generat profit în fiecare an de activitate, între 1,6 și 6 milioane de lei anual în perioada 2018-2021, motiv pentru care se impune suspendarea pentru a preîntâmpina închiderea societății fără a avea posibilitatea unui recurs efectiv împotriva Deciziilor fiscale pe care le consideră abuzive.

În drept, sunt invocate dispozițiile art. 47, 213, 278 Cod proc. fiscală, art. 2,10,14,15 din Legea nr. 554/2004, art. 16 OUG nr. 80/2013.

În probațiune reclamanta a anexat: Decizia nr. 2 din 30.05.2023; Dovadă achitare cauțiune 28.607,31 lei; Dovadă achitare taxă judiciară de timbru de 300 de lei; înștiințare Decizie; Balanță de verificare la 31.03.2023; Extras RIF; Bilanț 2022 cu număr de salariați.

Pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice [REDACTAT] - Administrația Județeană a Finanțelor Publice [REDACTAT] formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii prin care se solicită suspendarea executării Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. 2/30.05.2023, emisă de Inspecție Fiscală - Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 3 din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice [REDACTAT] ca netemeinică.

În motivare, pârâta învederează că, potrivit prevederilor art. 213 din C.pr.fisc. măsurile asigurătorii pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, respectiv înainte de ajungerea datoriei la scadență, acest aspect ținând tocmai de esența măsurilor executorii.

Învederează că, întrucât debitul stabilit în sarcina reclamantei prin decizia de impunere este în sumă de 15.107.311 lei, sumă care depășește cu mult disponibilitățile financiare ale societății, existând pericolul ca aceasta să se sustragă de la urmărire, să își ascundă sau să își risipească patrimoniul, organul de control a emis Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii nr. 2/30.05.2023, argument avut în vedere de către emitentul deciziei.

Paguba nu poate consta în suma de bani ce s-ar reține ca urmare a popririi, ci ar trebui să constea într-o împrejurare generată de această plată, întrucât orice executare a unui act administrativ aduce cu sine și iminența producerii unei pagube, astfel încât aceasta ar reprezenta o regulă, iar nu o situație de excepție, așa cum se arată în Decizia nr. 3050 din 21.09.2006 pronunțată de Î.C.C.J.

Așa cum a mai arătat, potrivit art. 213 alin. (3) din Codul de Procedura Fiscală, aceste măsuri pot fi luate înainte de emiterea titlului de creanță deci există temei legal pentru luarea măsurilor asigurătorii, acest aspect ținând tocmai de esența măsurilor executorii.

Pârâta arată că, fiind în prezența unor măsuri asigurătorii, toate bunurile rămân ale societății reclamante, fiind în custodia acesteia și putând fi folosite, situație în care îi este interzisă doar înstrăinarea acestora.

Pârâta precizează că în acest moment nu se află în prezența unei executări silite, ci doar ar fi luate măsuri asigurătorii prin care doar s-ar indisponibiliza bunurile, scopul acestora fiind doar de conservare a patrimoniului acestuia pentru a se asigura colectarea creanțelor fiscale la momentul scadenței.

În drept, sunt invocate dispozițiile art. 205 C.pr.civ, precum și celelalte acte normative invocate.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma susținerilor părților și în conformitate cu dispozițiile legale incidente, Curtea constată că acțiunea reclamantei este întemeiată, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

În ce privește **cererea de anulare**, Curtea observă că reclamanta aduce critici de nelegalitate a Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. 2/30.05.2023 (filele 14 - 26) din perspectiva exigențelor de motivare, în raport de dispozițiile art.213 alin.2 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală,

Or, dispozițiile menționate prevăd în mod expres *că se dispun măsuri asigurătorii sub forma popririi asigurătorii și sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, în cazuri excepționale, respectiv în situația în care există pericolul ca acesta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.*

Din lecturarea actului atacat (filele 14 - 26) rezultă cu claritate că autoritatea emitentă nu și-a motivat situația de pericol de înstrăinare a bunurilor, autoritatea pârâtă reproducând doar dispozițiile legale care reglementează materia măsurilor asigurătorii și reproducând constatările efectuate în cadrul inspecției fiscale, soldate cu emiterea deciziei de impunere nr. 296/30.05.2023 și făcând aprecieri cu privire la dimensiunea creanței în raport de disponibilitățile financiare ale societății.

Or, așa cum rezultă din economia art. 213 al. 2 din Legea nr. 207/2015, măsurile asigurătorii sub forma popririi asigurătorii și sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, sunt măsuri cu caracter excepțional, impunându-se atunci când există pericolul ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.

Cerința motivării actului de instituire a măsurii, impusă de alin. 5 al art. 213 din Legea nr. 207/2015, implică arătarea elementelor din care rezultă că debitorul intenționează, în situația contestării debitului, în timpul sau după soluționarea și pierderea acțiunii de contestare a debitului, să se sustragă de la obligația legală de plată. De asemenea, cerința motivării presupune identificarea elementelor din care rezultă intenția debitorului de a-și risipi patrimoniul în scopul periclitării sau îngreunării colectării debitelor fiscale. Însă astfel de împrejurări nu au fost evidențiate de autoritatea fiscală, care a invocat doar cuantumul debitului fiscal, aspect care însă nu poate constitui o justificare legală pentru instituirea măsurilor asigurătorii.

În privința reținerii comportamentului fiscal evidențiat în cursul inspecției fiscale ca justificare a instituirii măsurilor asigurătorii, Curtea nu înlătură de plano posibilitatea ca un act, care să fi stat la baza emiterii deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii ori care să aibă o legătură cu decizia menționată, să suplinească motivarea actului contestat, dacă din conținutul său ar rezulta pericolul ca debitorul să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea datoriei fiscale. În cauza de față însă, actele depuse nu demonstrează existența unui astfel de pericol, ci doar constată existența, din perspectiva organului fiscal, a unui debit fiscal.

Aceste principii rezultă și din practica ÎCCJ care a statuat în mod constant că „decizia de instituire a măsurilor asigurătorii trebuie motivată, prin indicarea în concret a pericolului obiectiv de sustragere sau de ascundere sau risipire a patrimoniului debitorului, pericol care, ca regulă, trebuie să fie distinct de imputarea anumitor fapte din cadrul operațiunilor ce au făcut obiectul controlului fiscal” sau că, „dincolo de situația de fapt sau operațiunile ce au dus la constatarea sumelor ce urmează a fi impuse la finalizarea cercetărilor fiscale, organul fiscal trebuie să justifice pericolul de sustragere/ascundere sau risipire a patrimoniului pe împrejurări concrete, deduse din alte comportamente ale debitorului, iar nu exclusiv din operațiunile imputate din punct de vedere fiscal.” (Decizia ÎCCJ - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal nr. 1755/29.03.2019, prin care a fost casată sentința civilă nr. 203/20.09.2016 a Curții de Apel Timișoara). ÎCCJ a mai statuat că „simpla trimitere la prevederile legale, fără nicio referire la existența și natura cazului excepțional prevăzut de art. 213 alin. (2) Cod procedură fiscală, nu acoperă cerința motivării actului administrativ, pentru că nu permite verificarea limitei de demarcație între puterea discreționară și arbitrariu. ... din conținutul Deciziei de instituire a măsurii asigurătorii nr. ... rezultă că acest act administrativ nu este motivat în fapt, argumentele aduse în cuprinsul său putând justifica eventual emiterea unei decizii sau sesizarea organelor de urmărire penală însă nefiind de natură a evidenția existența pericolului ca recurenta să se sustragă, să își ascundă ori să își risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea datoriei fiscale” (Decizia ÎCCJ - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal nr. 4741/15.10.2019, prin care a fost casată sentința civilă nr. 97/23.03.2017 a Curții de Apel Timișoara).

În analiza cererii de suspendare a executării, potrivit art.14 și 15 din legea nr. 554/2004, acest motiv de nelegalitate, mai sus analizat, constituie și circumstanță care demonstrează *cazul bine justificat* în accepțiunea art. 2 lit. t din Legea nr. 554/2004, practica judiciară fiind constată în aprecierea nemotivării actului ca împrejurare de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

De asemenea, Curtea constată îndeplinită și condiția pagubei iminente, societatea reclamantă fiind pusă în situația de a nu mai putea să își onoreze contractele în derulare și plățile salariale către cei aproximativ 300 de salariați pe care îi are (fila 51 verso). Curtea găsește astfel pertinente susținerile societății reclamante care, făcând trimitere la Balanța lunii aprilie 2023 (filele 42-45), contul 4111 – clienți (fila 42), învederează că a avut o activitate pozitivă în luna menționată și a facturat 4.016.184,88 lei servicii, confirmând că activitatea

societății este una pozitivă, generatoare de profit, dar care ar putea fi blocată prin executarea măsurii asigurătorii.

În cadrul întâmpinării, autoritatea fiscală arată că în acest moment nu se află în prezenta unei executări silite, ci au fost luate măsuri asigurătorii prin care doar s-ar indisponibiliza bunurile, scopul acestora fiind doar de conservare a patrimoniului pentru a se asigura colectarea creanțelor fiscale la momentul scadenței. Curtea nu reține această apărare, din conținutul deciziei de instituire măsuri asigurătorii rezultând că se are în vedere inclusiv poprirea, măsură aptă să creeze un blocaj financiar.

Prin urmare, Curtea constată întemeiată și cererea de suspendare a executării, subliniind totodată că, și în lipsa unei cereri de suspendare a executării, față de dispozițiile art. 213 alin. 13 teza finală din Legea nr. 207/2015, efectul anulării deciziei de instituire măsuri asigurătorii în prima instanță este similar suspendării executării, dat fiind că prevederile menționate stipulează că *hotărârea prin care se pronunță anularea deciziei este executorie de drept.Recursul nu este suspensiv de executare.*

Având în vedere considerentele menționate, constatând întemeiată acțiunea, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art.18 din Legea nr.554/2004, urmează a o admite cu consecința anulării Deciziei nr.2/30.05.2023, emisă de pârâta DGRFP [redacted] – Administrația Județeană a Finanțelor Publice [redacted] respectiv cu consecința suspendării executării acesteia în condițiile art. 15 din legea nr. 554/2004.

Totodată, Curtea va lua act că societatea reclamantă nu a solicitat cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite acțiunea formulată de reclamanta [redacted], cu sediul social în [redacted] cu sediul procesual ales pentru comunicarea tuturor actelor de procedură în [redacted], în contradictoriu cu pârâta DGRFP [redacted] – Administrația Județeană a Finanțelor Publice [redacted] cu sediul în [redacted]

Anulează Decizia nr.2/30.05.2023, emisă de pârâta DGRFP [redacted] – Administrația Județeană a Finanțelor Publice [redacted]

Suspendă executarea Deciziei nr. 2/30.05.2023, emisă de pârâta DGRFP [redacted] – Administrația Județeană a Finanțelor Publice [redacted]

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare în ce privește fondul și în termen de 5 zile de la comunicare în ce privește cererea de suspendare, recurs ce se va depune la Curtea de Apel Timișoara.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei azi, 26.06.2023.

PREȘEDINTE,

[redacted]

GREFIER,

[redacted]

[redacted]:03.08.2023